

## Arrest

nr. 131 829 van 22 oktober 2014  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 12 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat attaché K. SCHALLENBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 oktober 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 14 februari 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 19 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte

van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 25 februari 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,*

*naam : Naam onbekend*

*voornaam : T.D.*

*(...)*

*nationaliteit : China*

*het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Op 14/02/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen*

*(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”*

1.4. Op 26 juni 2014 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 126 836 de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

## 3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan een belang. Verwerende partij wijst op de toepassing van artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) waardoor de *“uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten bij wet is opgeschorst”*. Verder benadrukt ze dat de bestreden beslissing een bij wet voorgeschreven maatregel is.

3.2. Het is niet omdat de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten tijdelijk geschorst is op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet en verzoeker in het bezit gesteld wordt van een bijlage 35 dat hij om die reden geen belang meer zou hebben bij de nietigverklaring ervan. Verder is het niet zo dat wanneer een beslissing een bij wet voorgeschreven maatregel is, het beroep om die reden onontvankelijk is.

De opgeworpen exceptie dient derhalve te worden verworpen.

## 4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van “SCHENDING ARTIKEL 75 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN; SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ART. 39/2 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ART. 52/3 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ART. 1, 6° VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 16 DECEMBER 2008 OVER GEMEENSCHAPPELIJKE NORMEN EN PROCEDURES IN DE LIDSTATEN VOOR DE TERUGKEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN; SCHENDING VAN HET GELIJKHEIDSBEGINSEL; SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT, MINSTENS VAN DE MOGELIJKHEID TOT TOETSEN VAN DE MATERIËLE MOTIVERING; SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, ZIJNDE DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT; MACHTSMISBRUIK.”

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

*“Tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 14 februari 2014 (kennisgeving 14 februari 2014) waarop het bevel is gebaseerd (stuk 9), werd beroep aangetekend bij de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen.*

*Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.*

*Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezit de verzoekende partij nog steeds een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden krijgen normaal een bijlage 35 afgeleverd, deze bijlage maakt een toelating uit om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande kreeg de verzoekende partij toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, zesde graad echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft daarenboven meegedeeld (stuk 4) dat de termijn van dit bevel al loopt tijdens de beroepstermijn die mogelijk is tegen een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit houdt in dat de termijn van dertig dagen dus reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

*Deze praktijk vormt een schending van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is. Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.*

*De praktijk van de verwerende partij is met onduidelijkheden behept en maakt een inbreuk uit op de rechtszekerheid. Artikel 52/3 Vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep. De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de verwerende partij interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk “en” te lezen en niet “of”.*

*“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°.”*

*De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding.*

*“De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien zij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én zij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan.*

*(Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)*

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing "waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd" (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Zij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om "terugkeerbeslissing" aan te duiden. Soms is er sprake van een "bevel om het grondgebied te verlaten" (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een "verwijderingsbeslissing" (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer).

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetwijziging, en dient de praktijk van de verwerende partij zeer zeker te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

"Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden." (negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG)

Tot slot kan gewezen worden op een schending van het gelijkheidsbeginsel. In de praktijk is het zo dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatriëerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.

De bestreden beslissing zelf is bovendien een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan. De verwerende partij maakt ten onrechte gebruik van standaardbeslissingen.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.

4.2. De bestreden beslissing vindt haar grondslag in artikel 52/3, §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11 of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2."

Artikel 75, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

*“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”*

4.3. Kernbetoog van verzoeker is dat artikel 52/3, §1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet juncto artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit geschonden werd, daar hij gelet op de bijlage 35 die hem verstrekt werd nadat hij een beroep bij de Raad had ingediend tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet kan worden beschouwd als zijnde een vreemdeling in illegaal verblijf.

4.4. Verzoeker kan echter niet gevolgd worden in zijn betoog. Op het ogenblik dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de in punt 1.2. beslissing treft, bevindt verzoeker zich tevens in de in artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde situatie. Conform de in punt 4.2. bedoelde bepalingen beslist de verwerende partij dan ook terecht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Verzoeker kan gedurende de beroepstermijn en gedurende de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad, ingesteld op grond van artikel 39/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wel genieten van de toepassing van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat verzoeker beschermd is tegen gedwongen tenuitvoerlegging van het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Dit alles wordt veruitwendigd in de afgifte van een bijlage 35.

Het feit dat verzoeker bij een beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in België in het bezit wordt gesteld van een bijlage 35, maakt echter niet dat hij een verblijfsrecht heeft en niet langer valt onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De bijlage 35 vermeldt sinds het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ook uitdrukkelijk: *“De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”* Het houdt dus niet in dat verzoeker vrijgesteld is van de verplichting in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoeker heeft dus, in tegenstelling tot wat hij betoogt, geen legaal verblijf, noch tijdens de beroepstermijn noch tijdens de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht. Alleszins, gelet op het in punt 1.4. bedoelde arrest van de Raad, heeft de bijlage 35 geen geldingskracht meer, zodat verzoeker bijkomend ook geen belang meer heeft bij zijn kritiek.

4.5. Voorts heeft verzoeker kritiek op de aanvang van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, maar te dezen dient de Raad op te merken dat dit uitvoeringsmodaliteiten van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft en meer bepaal praktijken van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband hiermee. Het betreft een dispuut aangaande de periode om een vrijwillig vertrek te kunnen organiseren, dat echter de geldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten onverlet laat. Alleszins kan verzoeker, zoals reeds eerder werd gesteld, niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij tijdens de beroepstermijn en tijdens de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht legaal verblijft en dus na verwerping van het beroep in volle rechtsmacht dient te beschikken over een termijn van dertig dagen om het vrijwillig vertrek te kunnen organiseren, omdat er dan pas sprake is van een illegaal verblijf. Verzoeker verliest in het kader van zijn betoog ook de toepassing van artikel 52/3, §2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet uit het oog, die handelen over de gebonden bevoegdheid voor de gemachtigde van de staatssecretaris om onverwijld over te gaan tot de verlenging van het oorspronkelijk gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, eenmaal de Raad het beroep in volle rechtsmacht verwerpt, quod in casu. Deze beslissing dient onverwijld ter kennis te worden gebracht. De termijn voor verlenging is ook wettelijk vastgelegd, namelijk tien dagen, en is in welbepaalde omstandigheden tot tweemaal toe verlengbaar. Verzoeker kan hoe dan ook niet

gevolgd worden in zijn betoog dat de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten kan afgelopen zijn vooraleer de Raad een arrest bij volle rechtsmacht uitspreekt.

Verzoekers hele betoog in het kader van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn is dan ook niet dienstig, ook al omdat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012 zoals verwerende partij terecht aangeeft in haar nota en verzoeker niet aantoonde dat deze bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet.

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op rechtstreekse werking van de bepalingen van de richtlijn indien deze niet of niet op correcte dan wel toereikende wijze werden omgezet in nationale wetgeving en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13).

De Raad is ook niet bevoegd om wetsbepalingen, laat staan praktijken van de verwerende partij te toetsen aan bepalingen van de Terugkeerrichtlijn. Waar verzoeker verwijst naar overweging 9 van de Terugkeerrichtlijn kan nog bijkomend worden opgemerkt dat dergelijke overwegingen geen juridisch bindende waarde hebben.

Er kan ten slotte nog aan worden toegevoegd dat niet kan worden vastgesteld welk actueel belang verzoeker heeft bij zijn grief dat hij geen dertig dagen zou krijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Op heden is er al een termijn van meer dan dertig dagen verstreken sedert het in punt 1.4. bedoelde arrest. Verzoeker werd niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat hij thans nog enig belang heeft bij zijn grief dat hij niet zou beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

4.6. Verzoeker is van oordeel dat de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken in uitvoering van artikel 52/3, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 75, §2, van het Vreemdelingenbesluit een inbreuk vormt op de rechtszekerheid, maar de bestreden beslissing werd getroffen conform de genoemde bepalingen. Verzoekers kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

4.7. Verzoeker voert nog een uitgebreid betoog inzake de schending van het gelijkheidsbeginsel, maar het betreft niet meer dan een hypothetisch betoog dat niet geconcretiseerd wordt. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt hiermee niet aangetoond.

4.8. Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt voor het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat het bestuur andere dan rechtmatige doeleinden heeft nagestreefd, quod non in casu. Verzoeker komt niet verder dan het toedichten van intenties aan verwerende partij.

4.9. Verzoeker maakt gewag van standaardbeslissingen maar dit houdt niet in dat de bestreden beslissing onwettig zou zijn. Verzoeker maakt ten slotte nog gewag van een schending van de zorgvuldigheidsplicht omdat verwerende partij nalaat "*enig bijkomend onderzoek*" te doen, maar de Raad ziet niet in welk bijkomend onderzoek verzoeker verwacht andere dan nagaan of er een negatieve beslissing getroffen werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en of verzoeker zich in een illegale verblijfssituatie bevindt. Verzoeker blijft alleszins in gebreke het verwachte bijkomend onderzoek nader te preciseren.

4.10. Ten slotte ontbeert het verzoekschrift een uitleg aangaande de opgeworpen schending van artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet evenals "*van de materiële motiveringsplicht, minstens van de*

*mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.11. In een tweede middel voert verzoeker aan: "SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKEL 5 VAN DE RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 16 DECEMBER 2008 OVER GEMEENSCHAPPELIJKE NORMEN EN PROCEDURES IN DE LIDSTATEN VOOR DE TERUGKEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN;SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.;SCHENDING VAN DE FORMELE EN MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING; SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL;SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT;SCHENDING VAN HET BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR; SCHENDING VAN HET BILLIJKHEIDS – EN EVENREDIGHEIDSBEGINSEL".

Het middel wordt toegelicht als volgt:

"4.2.1.

*In datum van 19 februari 2014 (kennisgeving postdatum + 2 werkdagen) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1, bijlage 13quinquies).*

*Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.*

*"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."*

*Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.*

*Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.*

*Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met enkele factoren, zoals het beginsel van non-refoulement, hetgeen ook indirect refoulement inhoudt.*

*Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.*

*"bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:*

*a) Het belang van het kind;*

*b) Het familie – en gezinsleven;*

*c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement."*

*(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).*

*Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijken, quod non.*

*Een loutere verwijzing naar het feit dat het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in datum van 14 februari 2014 een negatieve beslissing heeft genomen, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.*

*De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.*

*Dienaangaande dient er op gewezen te worden dat het CGVS beoordeeld heeft dat de verzoekende partij wel degelijk een gegronde vrees mag koesteren ten aanzien van het land van herkomst, zijnde China, nu hij van Tibetaanse origine is (stuk 9).*

*Echter meende het CGVS dat India diende te worden beschouwd als eerste land van asiel. Verzoekster heeft aangegeven dat er geen reële bescherming is in India zoals art. 48/5, 4§ voorschrijft en dat er risico is op refolement door India. Aldus komt art. 3 EVRM in het gedrang.*

*“India has not agreed to any minimum standards for the treatment of refugees, and its policies towards refugees are without UN supervision. Moreover, India has rebuffed efforts from the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) and other international aid organizations to monitor and assist the Indian government with its refugee population. The Indian government repeatedly has barred access to many of the large refugee populations in the country’s interior; international assistance and monitoring is occasionally granted for a very small number of refugees living in urban centers. The U.S. Committee for Refugees (USCR) 1998 Country Report on India cited that of the more than 300,000 refugees in India, only 18,500 have received UNHCR protection. Although the Indian government claims that its policies conform to international standards, no Indian law refers directly to refugees. The Registration of Foreigners Act of 1939, the Foreigners Act of 1946, and the Foreigners Order of 1948, are the primary documents that control the treatment of all foreigners in India. Article 2 of the 1939 Registration of Foreigners Act defines a foreigner as “a person who is not a citizen of India.” The Foreigners Act of 1946 (Act) and the Foreigners Order of 1948 (Order) also use this definition of a “foreigner.” Both the Act and the Order affirmatively give the Indian government the power to restrict movement inside India, to mandate medical examinations, to limit employment opportunities, and to control the opportunity to associate, as well as the ability to refole, or “return,” refugees. The Refugee Convention bars all of these actions.*

*Article 3 of the Order, the Power to Grant or Refuse Permission to Enter, lists some specific criteria for denying foreigners entry into India, such as requiring a valid passport and entry at a specified border location. In addition, the Indian government can prohibit entry in an ad hoc fashion, by attaching “such conditions as it thinks fit to grant leave to enter.” If refugees cannot meet certain technical criteria, such as possessing a passport, the Indian government has the power to refole them at the border, directly violating the Refugee Convention and customary international law. The U.S. Department of State, in its 1997 human rights report on India, cited examples of border authorities blocking entry to refugees without passports. Duplicating this power is Article 3(1) of the Act, which allows India to block entry of all foreigners. Once again, India does not have to consider any of the circumstances surrounding the person’s request to enter, such as flight from persecution, but may “by order, make provision . . . with respect to all foreigners or with respect to any particular foreigner or any prescribed class or description of foreigner, regulating or restricting the entry of foreigners.” In this area as well, the Act violates the Refugee Convention.*

*Article 3(2) of the Act lists restrictions that the Indian government can place on refugees already living in India, further violating the articles in the Refugee Convention. Article 3(2)(e) contains a list of nine broad orders regarding government regulation of rights and freedoms that the Refugee Convention guarantees. For example, India can require that foreigners reside in mandated areas. This restriction on movement enables India to confine foreigners to refugee camps and to conduct periodic camp inspections. Therefore, India can prohibit foreigners from associating with people it deems “inappropriate,” prohibit select activities, and limit a foreigner’s possessions. The language in Article 3(2) of the Act is broad and the terms are vague. Consequently, the Indian government has wide latitude in deciding which rights and freedoms in the Refugee Convention should be granted or denied to different refugee groups. For example, when the Chinese Premier visited in 1991, Tibetan refugee camp leaders and activists were arrested, and most Tibetan settlements and community organizations were placed under police surveillance. The Order, like the Act, limits the rights and freedoms outlined in the Refugee Convention. Article 11 allows India to control an individual’s place of residence, movement, “association with any persons or classes of persons,” and possession of any specified articles. Article 10 of the Order, Restrictions on Employment, highlights sectors of employment not available to foreigners, unless the foreigner obtains special government approval. In addition, the Order gives India the power to create new restrictions on employment as it believes necessary. Article 14, Expenses of Deportation, allows India to seize a foreigner’s personal property to pay for their transportation and/or living expenses if India decides it should remove or deny entrance to the foreigner. Thus, these articles of the Order make movement, possessions, association, and employment of persons a “privilege” that India can revoke. This power contradicts the Refugee Convention’s list of rights and freedoms that must be observed. The Indian government’s decline in assistance appears to be a result of India’s attempt to improve its relations with China and domestic political opinion. Further subsidization of the Tibetan refugee community may strain India’s relations with China. For instance, China could potentially view this assistance as Indian support for a Tibetan state, and subsequently, as an affront to China’s sovereign claim over Tibet. In addition, the retrenchment of assistance is an attempt to stem the overpopulation of Tibetan settlements. According to a 1998 country report on India by USCR, “Because India has no legal framework for determining refugee status, it deals with refugees on an ad hoc basis,*



which has led to refugees being used as 'pawns in regional geo-politics.'" Basing refugee policy on domestic or foreign policy contradicts the purpose of the Refugee Convention."

(stuk 5, H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>)

"Choden, who has also worked as a nurse in Delhi, was working in a clothing shop in the small mountain town of Bomdila before she came to Canada. She said she often experienced discrimination there. "Some of the local people sometimes they will make problem for us. They come to our shops, they'll take things, and they won't pay. They'll say, 'You're refugees.' They just take things and go. We cannot argue with them."

One experience several years ago stands out in her memory. "These local people made us close our shops, for nearly four months, and they go on shouting 'Refugee go back, refugee go back.'"

(stuk 6, VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>)

"There were many poor families in the district, who have become homeless after this action. How could Tibetans be spared from eviction as these are the directions of high court to clear the encroachments," an official at the district headquarters here said" (stuk 7, The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op [http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100\\_1\\_tibetans-mcleodganj-exile](http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile), 7 oktober 2013).

"Students from northeast on Saturday protested outside Lajpat Nagar police station against the death of 19-year-old Arunachal Pradesh student Nido Tania. Scores of protesters held placards, raised slogans against discrimination and demanded justice. "It is a shocking incident and it is not the first time. It is not just about people from northeast, people from outside always face discrimination here," said a protester." (stuk 19, Times of India, "Protest against death of Arunachal student", 1 februari 2014 te consulteren op <http://timesofindia.indiatimes.com/city/delhi/Delhi-Protest-against-death-of-Arunachal-student/articleshow/29704983.cms?referral=PM>)

Ook uit een recent persartikel blijkt de discriminatie uitgaande van de Indische bevolking ten aanzien van Tibetaanse vluchtelingen.

"Ce mardi 4 février, la rue Jantar – Mantar, l'enclave de New Delhi où affluent les protestataires de toute l'Inde, grondait de farouches slogans contre « le racisme en Inde ». La foule se pressait pour rendre hommage à Nido Tania, un étudiant originaire de l'Arunachal Pradesh, un Etat de la fédération indienne limotrophe de la Chine, tué quelques jours plus tôt lors d'une rixe dans un marché de la capitale. La bagarre avait éclaté suite aux remarques qu'avait dû essayer le jeune homme sur son profil psychique de type tibéto – birman. Le portrait de la victime s'étale derrière l'estrade, visage adolescent barré d'immenses lunettes. « Nido est mort en martyr, car il était différent » lance au micro Anuradha Chinoy, une professeure de l'université Jawaharlal - Nehru, militante de gauche. (...)

Kathing Ronrei n'est pas à court d'anecdotes. Comme cette scène où il a accompagné au poste de police de son quartier de New Delhi un ami ayant perdu son téléphone portable. A leur vue, les policiers ont commencé à se gausser : « ah les Chinkis (Chinois) » Parce qu'ils ont les yeux bridés, les habitants du Nord – Est sont moqués en permanence dans les rues en Inde. Aux côtés de Kathing Ronrei, Eddie Payeng, un étudiant de l'Arunachal Pradesh à la chevelure ébouriffée, s'enhardit « L'Inde es une société très raciste, dénonce – t – il. C'est profondément enraciné dans sa culture. Je ne peux plus compter le nombre de fois où on m'a traité de « Chinkis mangeur de nouilles », de « Jacky Chan » et où on imitait l'accent chinois sur mon passage. »

(stuk 20, « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014, verzoekende partij zet vet).

Gelet op de situatie van Tibetanen werden ook reeds vragen gesteld in procedures hangende voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Deze vragen gingen juist over het gevaar op refoulement (stuk 8). Dat er wel degelijk risico op refoulement en dus op schending van art. 3 EVRM is, wordt bevestigd door onderstaande objectieve informatie:

« Mais d'autres personnes de contact auraient évoqué des déportations. Conformément au département de la sécurité du Central Tibetan Administration, un Tibétain sans RC a été déporté. Le Tibet Justice Center a aussi rapporté qu'il y aurait eu, depuis les années 1990, des cas isolés de rapatriements forcés vers la Chine.<sup>33</sup> Les réfugiés tibétains qui entrent directement en Inde par la frontière si-no-indienne seraient refoulés à la frontière sans que leur mise en danger soit examinée.<sup>34</sup> Selon les indications des autorités indiennes de mars 2012, les réfugiés tibétains ne seraient pas directement remis aux autorités chinoises, mais relâchés dans la région frontalière. » (stuk 3, Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>, p. 4)

Zo zijn er ook gevallen bekend waarbij personen effectief aan het risico van deportatie en refoulement werden blootgesteld. Zo is er het geval waarbij men er niet in was geslaagd om de RC te vernieuwen en

men hiervoor veroordeeld werd wegens inbreuken op de Indische vreemdelingenwet en waarbij deportatie werd bevolen (stuk 21). Dit ondermijnt op ernstige manier de informatie vanwege het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

*Tsering Dandhup, a Tibetan national, was charged for overstaying in India after he failed to renew his Registering Certificatie (RC). He was sentenced to 6 months in jail and which will be complete on February 28. As per the court orders, the Jail Authorities will deport Tsering to his country after the completion of jail term. Tsering's wife, Sonam Dolma, who is an Indian national, said that her husband had run away from Tibet as he was not feeling safe. « My husband failed to renew his RC as he had lost his documents. But later when he found the documents, he had voluntarily come forward to get them renewed by the Foreign Registration Office (FRO), Mandi. The FRO officials noticed the over stay of my husband and apprehended him », Dolma said.*

*She further stated that as my husband is at the verge of completing his jail term after which he will be deported back to his country if his RC is not renewed. « Tsering fears for his life in Tibet due to the atrocities by the Chinese authorities for they are involved in a sort of ethnic cleansing. They are wiping out all those who pay obeisance to the Holy Dalai Lama and pursue Buddhist Teachings, » Dolma added. »*

(stuk 21, North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013, te consulteren op <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>, verzoekende partij zet vet)

Het is duidelijk dat de situatie van Tibetanen in India niet voldoet aan het concept "reële bescherming". Immers, reële bescherming houdt onder meer volgend element in: een daadwerkelijke verblijfstatus.

De verzoekende partij is van mening dat het tijdelijk verblijf in India in de vorm van een RC die slechts kan verlengd worden indien men bepaalde documenten voorlegt en waarbij de verlenging soms wordt geweigerd niet onder de definitie van reële bescherming zoals gestipuleerd door de wet valt.

Een RC betekent voor de verzoekende partij slechts een tijdelijk verblijfsrecht, hetwelk elk jaar dient hernieuwd te worden. Er is geen garantie dat dit effectief gebeurt. Bovendien kunnen de aanvragen tot verlengingen in bepaalde gevallen toch nog geweigerd worden. Dit is bijvoorbeeld het geval als de vergunning al verstreken is. De regels tot het bekomen van een RC als het bekomen van een verlenging ervan zijn eveneens niet in een wetgeving verankerd maar louter afhankelijk van de goodwill van de regering die op dat moment regeert.

Daarnaast stelt artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet dat er geen behoefte is aan internationale bescherming, op voorwaarde dat betrokkene opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Betreffende dit punt kunnen onderstaande opmerkingen worden gemaakt. Immers, indien men naar het buitenland reist dient men een IC, ook wel Yellow Book genoemd, aan te vragen. Dit is een reisdocument waarin een visum kan worden aangebracht. Om dit document te bekomen dient men de RC in te leveren. Met dit document zou men in theorie mogen terugreizen naar India mits men een stempel laat aanbrengen, de NORI stempel (No Objection to Return to India) EN men in het land waar men naartoe is gereisd van de Indische ambassade in dat land een terugkeervisum krijgt. Het Commissariaat Generaal is van mening dat wie naar het buitenland komt met een dergelijke IC zonder problemen de Indiase ambassade kan contacteren met het oog op terugkeer en een terugkeervisum kan krijgen ook na jarenlang verblijf in het buitenland. Hierbij zou men slechts een "recommendation letter" van de CTA moeten voorleggen. Zelfs voor wie geen IC meer zou hebben of hem zou kwijt zijn, zou men een nieuwe kunnen aanvragen bij de ambassade.

Dat er wel degelijk risico bestaat dat verzoekster niet meer is toegelaten op Indisch grondgebied kan onderstreept worden door de onderstaande objectieve informatie die afkomstig is van betrouwbare objectieve bronnen.

De verzoekende partij is niet meer in het bezit van zijn IC.

*"If Tibetans intend to stay abroad for less than 15 days, they need to acquire NORI permission from the FRRO State Government prior to departure. If they intend to stay abroad more than two weeks, they will also need an "exit permission". As stated on the Indian Bureau of Immigration website, Tibetans and Tibetan refugees who leave India and travel abroad without an IC or NORI permission from the appropriate FRRO/State Government office "cease to be eligible for Temporary Refugee/Long Term Stay Status in India". As stated on the Ministry of External Affairs official website, "Clearance by State Government (Department of Home Affairs / Police) / FRRO) is also required for grant of No Objection to Return to India (NORI) to be stamped on the Identity Certificate" (stuk 10, "The Tibetan Community in India", Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslaenderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>)*

Uit dit alles blijkt dat de verzoekende partij, nu zij over geen IC beschikt, geen enkele garantie heeft terug toegelaten te worden tot het Indische grondgebied. Ook het Commissariaat - Generaal heeft hiervoor, door middel van het citeren van louter objectieve informatie, geen enkele garantie voor.

Bijgevolg is de voorwaarde om effectief terug toegelaten te worden tot het Indiase grondgebied niet vervuld, waardoor het Commissariaat - Generaal artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet niet rechtsgeldig kan toepassen.

Wanneer uit dergelijke informatie naar voor komt dat een bepaalde groep wordt blootgesteld aan slechte behandelingen en de verzoekende partij tot deze groep behoort, treedt de bescherming van art. 3 EVRM op. (EHRM, 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland).

Bijgevolg komt artikel 3 E.V.R.M. in het gedrang en had de verwerende partij de plicht een toetsing door te voeren aan deze internationale verdragsnorm.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt immers “niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Zoals reeds hierboven aangehaald is het vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing.

De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

“338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu’il a exercé un pouvoir d’appréciation (...). » (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75 – 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dit onderzoek, naar een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M., werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

De verzoekende partij werd in India voortdurend gediscrimineerd. De verzoekende partij zag geen andere oplossing dan India definitief te verlaten teneinde een beter leven te kunnen opbouwen, vrij van onmenselijke behandelingen ten gevolge van de alomtegenwoordige discriminatie.

Volledigheidshalve wenst de verzoekende partij eveneens de vervolging van Tibetanen door de Chinese autoriteiten weer te geven. Dit gelet op het feit dat er geen enkele garantie is dat de Indiase autoriteiten de verzoekende partij niet gedwongen zullen verwijderen naar zijn land van herkomst.

“Chinese authorities continued to use the criminal justice system to detain and punish citizens exercising their constitutional rights to “freedom of speech, of the press, of assembly, of association, of procession and of demonstration.” 75 Some of those punished during the reporting year had previous records of criticizing the Chinese government and Communist Party and of advocating for democracy and human rights.76 In addition, Chinese criminal defense lawyers and suspects in free speech cases continued to face substantial obstacles in ensuring that courts upheld procedural safeguards and the right to a fair trial, as required by the International Covenant on Civil and Political Rights.77 (...)

The frequency of Tibetan self-immolation reportedly focusing on political and religious issues increased during the Commission’s 2013 reporting year, peaking in October–November 2012 with 38 self-immolations 7 preceding and during the Communist Party Central Committee’s 18th Congress.8 Reports of self-immolators’ calls for Tibetan freedom and the Dalai Lama’s return continued 9 and remained concurrent with government use of regulatory measures to control and repress principal elements of Tibetan culture, including Tibetan Buddhist monastic institutions,10 and with the apparent collapse of the China-Dalai Lama dialogue.11 Tibetans have self-immolated in 10 of 17 prefectural-level areas of Tibetan autonomy and 1 ordinary prefecture.

The Party and government failed this past year to respond to Tibetan grievances in a constructive manner or accept any accountability for Tibetan rejection of Chinese policies. Officials characterized the crisis as the result of an external conspiracy to undermine China’s internal security and social stability.13 In response, officials maintained policies and practices that exacerbate tension.14 In December 2012, then-Special Coordinator for Tibetan Issues Maria Otero cited examples: 15

- “Severe government controls on Tibetan Buddhist religious practice and monastic institutions”;
- “Education practices that undermine the preservation of Tibetan language”;
- “Intensive surveillance, arbitrary detentions and disappearances of Tibetans, including youth and Tibetan intellectual and cultural leaders”;
- “Escalating restrictions on news, media and communications”;

and

- “The use of force against Tibetans seeking peacefully to exercise their universal human rights.”

By early February 2013, official media reported nearly 90 formal arrests linked to self-immolation cases since October–November 2012 in Gansu and Qinghai provinces.<sup>91</sup> Indicative examples of Tibetans detained (some imprisoned) for alleged links to a self-immolator or self-immolation, or for sharing self-immolation information, with timelines at least in part after the Opinion’s issue, follow.

- October 23, 2012. Officials detained six Tibetans at the site of Dorje Rinchen’s self-immolation in Xiahe (Sangchu) county, Gannan Tibetan Autonomous Prefecture (TAP).<sup>92</sup> On January 31, 2013, the Gannan Intermediate People’s Court sentenced four of them to up to 12 years’ imprisonment for “intentional homicide” and two to up to 4 years for “picking quarrels and provoking troubles.”<sup>93</sup>

16

- After November 19. Following his detention, on February 8, 2013, the Huangnan Intermediate People’s Court in Huangnan (Malho) TAP sentenced a monk to 13 years’ imprisonment for “inciting” homicide and separatism in a case where someone decided not to self-immolate.<sup>94</sup>

- Likely December. Officials detained at least nine Tibetans in connection with Tsering Namgyal’s November 29 self-immolation in Luqu (Luchu) county, Gannan.<sup>95</sup> On February 28, 2013, the Gannan Intermediate People’s Court sentenced three of them to up to 15 years’ imprisonment for “intentional homicide.”<sup>96</sup>

- Possibly December. Officials detained three Tibetans in Haidong prefecture, Qinghai.<sup>97</sup> On March 18, 2013, the Haidong Intermediate People’s Court sentenced them to up to six years’ imprisonment for using “self-immolation incidents” to disseminate pro-independence information.<sup>98</sup>

- December 3. After the December 2 self-immolation of Sangdu Kyab in Xiahe on December 3, security officials reportedly detained five Bora Monastery monks for interrogation.<sup>99</sup>

- After December 9. After the December 9 self-immolation of Wangchen Kyi in Zeku (Tsekhog) county, Huangnan, officials detained five Tibetans described as friends or family of self-immolators.<sup>100</sup>

- Around December 24. Following the November 29 self-immolation of Tserin Namgyal in Luqu county, security officials reportedly detained eight Tibetans for sharing information on the self-immolation.<sup>101</sup>

- Possibly early 2013. Following the detention of four Tibetans in Huangnan, on April 13, 2013, the Huangnan Intermediate People’s Court sentenced the Tibetans to up to six years’ imprisonment for “inciting separatism” by sharing self-immolation information with domestic and overseas groups.<sup>102</sup>

- January. Officials detained seven Tibetans in connection with Sanggye Gyatso’s October 6, 2012, self-immolation in Hezuo (Tsoe) city, Gannan.<sup>103</sup> Police characterized the case as “organized and premeditated homicide” because three detainees allegedly discussed self-immolation, contacted a Tibetan organization in India, and sent self-immolation information out of China.<sup>104</sup>

- July. In a Sichuan province case, officials reportedly detained six Tibetans, including five monks, after monk Konchog Sonam self-immolated on July 20 in Ruo’ergai (Dzoegge) county, Aba (Ngaba) Tibetan and Qiang Autonomous Prefecture.<sup>105</sup>

As self-immolation frequency increased, authorities strengthened a security crackdown based on the premise of “stability maintenance”<sup>108</sup> that infringed on Tibetans’ freedoms of expression, association, and movement, and curtailed their ability to communicate or share information.<sup>109</sup> Examples follow.

- Expression. The Opinion established a legal pretext for punishing Tibetans who expressed views sympathetic to self-immolators or self-immolation<sup>110</sup> by providing a broad basis for characterizing such expression as “inciting” self-immolation.<sup>111</sup>

- Association, movement. Authorities interfered with Tibetans’ right to associate with other Tibetans within local communities,<sup>112</sup> within wider Tibetan areas,<sup>113</sup> and with persons living abroad.<sup>114</sup> Human Rights Watch reported establishment of neighborhood security “grids” in the TAR,<sup>115</sup> and a program to classify Tibetan villagers individually based on religious and political factors.<sup>116</sup>

- Communication, information. Authorities interfered with communication,<sup>117</sup> preventing Tibetans from sharing or receiving information on self-immolations and other topics deemed harmful to “social stability,”<sup>118</sup> as well as accessing international news.<sup>119</sup>

Developments consistent with established policies this past year include the following examples.

- Reassessment, reappointment of Tibetan Buddhist

teachers. Effective December 2012, national measures required Tibetan Buddhist monastic teachers<sup>135</sup> to submit, every five years, to a reassessment<sup>136</sup> conducted by Party-<sup>137</sup> and government-

controlled Buddhist associations.<sup>138</sup> Criteria include patriotism toward China,<sup>139</sup> supporting Party leadership, <sup>140</sup> and accepting guidance from government- and Party-run offices.<sup>141</sup> Reappointed teachers must sign an agreement acknowledging such obligations.<sup>142</sup> Teachers who “forfeit” appointment credentials are deemed unqualified to teach.<sup>143</sup>

- More “harmonious model monastery” awards. Following the May 2012 initial round of such awards,<sup>144</sup> officials recognized 100 TAR monasteries and nunneries and over 7,500 “patriotic, law-abiding, and advanced monks and nuns” in December. <sup>145</sup> An abbot speaking at the ceremony described patriotism toward China as “an unshirkable responsibility” of Tibetan Buddhists and likened “safeguarding the unification of the motherland” to a duty of “disciples of Buddha.” <sup>146</sup>

- Aggressive “legal education” campaigns. Officials continued to enforce “education” focusing on government legal measures to pressure Tibetans into complying with policies that obstruct their freedom of religion.<sup>147</sup> On January 14, 2013, authorities reportedly “detained” or “disappeared” 14 senior monastic officials from four of Lhasa’s premier Tibetan Buddhist institutions after summoning them to a local meeting. Authorities removed them to a monastery in Naqu (Nagchu) prefecture for “political education.”

(stuk 11, US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op

<http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>, verzoekster zet vet)

“The atmosphere of tight security established in 2008 generally remained in place in 2010. Repression intensified in March ahead of the anniversary of the Dalai Lama’s 1959 flight from Tibet. During the year, the list of those facing detention expanded beyond the monastic and activist communities to include intellectual, cultural, and business figures, some of whom had previously been favored by the Chinese government.

*Political Rights and Civil Liberties:*

The Chinese government rules Tibet through administration of the TAR and 12 Tibetan autonomous prefectures or counties in the nearby provinces of Sichuan, Qinghai, Gansu, and Yunnan. Under the Chinese constitution, autonomous areas have the right to formulate their own regulations and implement national legislation in accordance with local conditions. In practice, decision-making power is concentrated in the hands of senior CCP officials; in the case of the TAR, Zhang Qingli, an ethnic Chinese, has served as the region’s CCP secretary since 2005. The few Tibetans who occupy senior positions serve mostly as figureheads, often echoing official statements that condemn the Dalai Lama and emphasize Beijing’s role in developing Tibet’s economy. In January 2010, Padma Thrinley (named “Pema Choling” in the Chinese press), a Tibetan, was appointed to replace Jampa Phuntsog as chairman of the TAR government.

(...)

Chinese authorities control the flow of information in Tibet, tightly restricting all media. International broadcasts are jammed. Increased internet penetration in urban areas has provided educated residents with more access to information, but the online restrictions and internet cafe surveillance in place across China are enforced even more stringently in the TAR. Security forces periodically confiscate communications devices from monasteries and private homes, and routinely monitor calls in and out of the region. Tibetans who transmit information abroad often suffer repercussions including long prison sentences, while some internet users have been arrested solely for accessing banned information. During 2010, the list of targets for detention expanded beyond the monastic and activist communities to include intellectuals and cultural figures, some of whom were previously favored by the Chinese government. In one prominent example, environmentalist and art dealer Karma Samdrup was sentenced in June to 15 years in prison on tomb-raiding charges. The case was widely seen as a trumped-up attempt to punish him for trying to free his brothers, who had been detained after starting an environmental protection group in their village and accusing local officials of poaching. According to overseas Tibetan groups, over 60 Tibetan writers, intellectuals, and cultural figures have been arrested since 2008, with some sentenced to lengthy prison terms. In December 2010, three Tibetan writers were sentenced to between three and four years in prison on charges of “inciting subversion,” having published articles about the protests of March 2008 in a Tibetan-language magazine, *Shar Dugri*.

Authorities continued to restrict access to the TAR for foreign journalists in 2010, though restrictions in eastern Tibetan areas were not as tight. Foreign reporters were denied entry around politically sensitive dates and high-profile events like the April 2010 earthquake in Qinghai. During other periods, they were required to travel in groups and obtain prior official permission; Tibet was the only area of China to require such special authorization. Residents who assisted foreign journalists were reportedly harassed. The authorities regularly suppress religious activities, particularly those seen as forms of political dissent or advocacy of Tibetan independence. Possession of Dalai Lama-related materials can lead to official harassment and punishment, though many Tibetans secretly possess such items. CCP members, government employees, and their family members are not allowed to practice Buddhism, at least within

the TAR. The Religious Affairs Bureaus (RABs) control who can study religion in monasteries and nunneries; officials allow only men and women over the age of 18 to become monks and nuns, and they are required to sign a declaration rejecting Tibetan independence, expressing loyalty to the Chinese government, and denouncing the Dalai Lama. Regulations announced in 2007 require government approval for the religious recognition and education of reincarnated Buddhist clergy. In March 2010, the Beijing-selected Panchen Lama joined the Chinese People's Political Consultative Conference, an advisory body closely linked to the CCP. The government manages the daily operations of monasteries through Democratic Management Committees (DMCs) and the RABs. Only monks and nuns deemed loyal to the CCP may lead DMCs, and laypeople have also been appointed to these committees.

Since March 2008, the authorities have intensified ideological education campaigns that had been conducted sporadically since 1996 and began to escalate after Zhang Qingli's appointment in 2005. These campaigns have occasionally been extended beyond monasteries to reach Tibet's general population, forcing students, civil servants, farmers, and merchants to recognize the CCP claim that China "liberated" Tibet and to denounce the Dalai Lama. Monks and nuns who refuse face expulsion from their religious institutions, while others risk loss of employment or arrest. In January 2010, the state-run Buddhist association announced measures to reregister monks and nuns, raising concerns that the process would be used to weed out disloyal clergy; little information was available about the implementation of the measures as of year's end.

University professors cannot lecture on certain topics, and many must attend political indoctrination sessions. The government restricts course materials to prevent the circulation of unofficial versions of Tibetan history.

Freedoms of assembly and association are severely restricted in practice. Independent trade unions and human rights groups are illegal, and even nonviolent protests are often harshly punished. In May 2010, a crackdown on protests in Xiahe County against the expansion of a cement factory left 15 Tibetans injured. In August, police in Baiyu County, Sichuan Province, opened fire on people protesting extensive gold-mining operations, killing at least one and reportedly wounding 30. Nongovernmental organizations (NGOs) focused on development and health care operate under highly restrictive agreements.

Despite the risks, Tibetans continue to seek avenues for peacefully expressing dissatisfaction with government policies. In the largest protests since 2008, hundreds of students in Qinghai demonstrated against the establishment of Mandarin as the primary language of instruction in October 2010. The authorities responded by increasing the security presence around high schools and colleges, but they reportedly did not use violence to punish demonstrators.

The judicial system in Tibet remains abysmal, and torture is reportedly widespread. Defendants lack access to meaningful legal representation. Trials are closed if state security is invoked, and sometimes even when no political crime is listed. Chinese lawyers who offer to defend Tibetan suspects have been harassed or disbarred. Security forces routinely engage in detention without due process. Periodic waves of arbitrary arrests continued in 2010, though not on the same scale as in 2008. Though precise figures were unavailable, a partial list of political prisoners published by the U.S. Congressional-Executive Commission on China included 824 Tibetans as of September 2010, the vast majority of whom were arrested on or after March 10, 2008.

Heightened restrictions on freedom of movement—including troop deployments, roadblocks, and passport restrictions—were employed sporadically during 2010, particularly surrounding politically sensitive anniversaries. Increased security efforts kept the number of Tibetans who successfully crossed the border into Nepal at around 800 during the year, compared with over 2,000 in 2007. In the first incident of its kind since 2003, the Nepalese authorities in June 2010 repatriated three Tibetan refugees to China, where they were immediately detained. ...”

(stuk 12, Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>).

“Since February 2009, more than 120 Tibetans have set themselves on fire in Tibet, including young students, monks, nuns, farmers or nomads. In terms of frequency and geographical spread, this constitutes one of the most significant waves of self-immolation as political protest globally in the last 60 years.

There is clear evidence that there is a direct correlation between the self-immolations and unrest in Tibet and an intensified campaign against the Dalai Lama combined with the expansion of legal measures tightening state control over Tibetan religion. This has been particularly evident following the imposition of increasingly restrictive measures in the eastern Tibetan areas of Amdo and Kham, where most of the self-immolations have occurred. While the underlying policies have been in effect in Tibet since the mid-nineties, a worsening trend could be observed over the past five years since the Tibet-wide protests in 2008. Forms of protest by Tibetans against the effects of these policies have been met with further rights violations through the state, amounting to arbitrary arrests, enforced disappearances and inhumane

treatment or punishment. Victims of these violations have been, to a large degree, but not exclusively, Tibetan Buddhist monks and nuns.”

(stuk 13, “Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People’s Republic of China’s second Universal Periodic Review”, Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>, verzoekster zet vet)

“The reality, however, is that severe, longstanding human rights violations by the Chinese state against Tibetans continue, irrespective of disputes over the political status of Tibet and the real or imagined motives of different parties and commentators. Sharp statutory restrictions on basic rights and freedoms, religious persecution against the clergy and laity, socio-economic and political discrimination, political prosecutions and torture, and mistreatment of prisoners have all been authoritatively documented over the years, including by inter-governmental bodies such as the United Nations. UN bodies that have raised concerns about the situation of Tibetans in recent years include the United Nations Committee on the Elimination of Racial Discrimination, which recommended that China “carefully consider the root cause” of the ethnic incidents in Tibet and Xinjiang; the Committee on the Rights of the Child; the Committee on the Elimination of Discrimination Against Women; the Committee on the Elimination of All Forms of Discrimination; the Working Group on Arbitrary Detention; the Working Group on Enforced or Involuntary Disappearances; the Special Representative of the Secretary-General on the Situation of Human Rights Defenders; and the UN special rapporteurs on, respectively, Freedom of Religion or Belief, the Right to Education, the Right to Food Security, and on the Promotion and Protection of the Right to Freedom of Opinion and Expression.<sup>3</sup>

Human Rights Watch has documented in recent years severe and systematic human rights abuses, including religious repression, torture, disappearances, politically motivated trials, and disproportionate use of force by security forces.<sup>4</sup>”

(stuk 14, “They Say We Should be Grateful” Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China”, Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op [http://www.ecoi.net/file\\_upload/1476\\_1372338871\\_tibet0613webwcover-0.pdf](http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf), verzoekster zet vet).

“The United States recognizes the Tibet Autonomous Region (TAR) and Tibetan autonomous prefectures and counties in other provinces to be a part of the People’s Republic of China (PRC). According to official data from China’s sixth decennial national census, conducted in November 2010, the TAR’s 2,716,400 ethnic Tibetans make up 91 percent of the TAR’s total population. Official census data also show ethnic Tibetans constituting 1.8 percent of the total population of Gansu Province, 24.4 percent in Qinghai Province, 2.1 percent in Sichuan Province, and 0.3 percent in Yunnan Province. (...) Many Tibetan government officials and CCP members in Tibet are religious believers, despite government and CCP prohibitions against officials’ holding religious beliefs or participating in religious activities. (...) There were numerous and severe abuses of religious freedom, including incarceration of religious prisoners and detainees. Monasteries were increasingly forbidden to deliver traditional educational and medical services to the people of their communities, and official intimidation was used to compel acquiescence and preserve a facade of stability. (...) Repression was severe throughout the year, but tightened further in the lead-up to and during politically and religiously sensitive anniversaries and events, such as the 15-day observance of Tibetan New Year (Losar), which started February 22; the fourth anniversary of the protests and riots in Tibetan areas that began on March 10, 2008; the observance of “Serf Emancipation Day” on March 28; the Dalai Lama’s birthday on July 6; the celebration of China’s National Day on October 11; and the 18th National Party Congress and related central leadership transition, which commenced on November 8.”

(stuk 15, “2012 International Religious Freedom Report – Tibet”, US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op [http://www.ecoi.net/local\\_link/247442/357657\\_en.html](http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html), verzoekster zet vet).

“The government strictly controlled information about, and access to, the TAR and Tibetan areas outside the TAR, making it difficult to determine accurately the scope of human rights abuses. There was severe repression of freedoms of speech, religion, association, and movement. The intensified controls applied following the March 2008 riots and unrest in Tibetan areas eased somewhat after the second anniversary of the unrest and its suppression. Authorities continued to commit serious human rights abuses, including extrajudicial killings, torture, arbitrary arrests, extrajudicial detention, and house arrest. The preservation and development of Tibet’s unique religious, cultural, and linguistic heritage remained a concern.”

(stuk 16, “China: country of origin information (COI) Report”, UK Home Office, 24 augustus 2011, verzoekster zet vet).

“The Chinese authorities have stepped up their persecution of independent Tibetan news providers in recent weeks, arresting three writers who are frequent information sources for external observers on the pretext that they carried out “political activities aimed at destroying social stability and dividing the Chinese homeland.” (...) “Instead of trying to turn Tibet into an information black hole, the Chinese

authorities must put an immediate stop to these arbitrary arrests and release those detained without delay. We urge the international community to forcefully condemn their detention. (...)A Tibetan exile known only as Tharpa told Reporters Without Borders that he learned from two local sources that Kalsang Choedhar, a monk from Palyul monastery, was arrested in the market in Sog, in eastern Tibet, on 12 October for circulating information about a two-week-old crackdown by the Chinese authorities in Driru county. Choedhar's mobile phone was confiscated following his arrest and he is currently being held incommunicado in an unknown location. Hundreds of Tibetan monks from Palyul monastery demonstrated outside Palyul county government offices and a police station to demand Choedhar's release. Officials said he had been transferred to Chamdo. Tsultrim Gyaltzen, a 27-year-old Tibetan writer who uses the pen-name of "Shokdril," was arrested in Khardrong, in Driru province, on 11 October, and a 25-year-old associate known only as Yulgal was arrested the next day. Both are accused of "political activities aimed at destroying social stability and dividing the Chinese homeland." Their current place of detention and physical condition are not known. Gyaltzen's computer, mobile phone, books and other personal effects were confiscated by Chinese security officials who went to his home at 1 a.m., witnesses said. A former monk, Gyaltzen has written two books about Tibet and used to edit a Tibetan-language magazine called *The New Generation*. Yulgal is a former Security Bureau officer who resigned because of the "political" nature of his work. The manner in which the three are being held is similar to that used with Lobsang Nyamgal, a Tibetan poet also known by the pen-name of "Sangming," who has been held incommunicado ever since his arrest on 15 May 2012 for publishing the Dalai Lama's banned speeches and other politically sensitive works about Tibet."

(stuk 17, "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", *Reporters Sans Frontières*, 16 oktober 2013).

"More than 110 Tibetans have set themselves on fire since February 2009. The Tibetans have publicly self-immolated in protest against Chinese oppression; many accusing the authorities of repressing their religion and eroding their culture. They have chosen this route because not enough attention is being paid to the Tibetans, said Lobsang Nyandak, the North American representative to His Holiness the Dalai Lama since 2008. (...) "The revolution that is brewing in Tibet is driven by political repression, cultural assimilation, social discrimination, economic marginalization and environmental destruction," said Sangay."

(stuk 18, "More Attention to Tibet Needed", *Asian Fortune*, 6 mei 2013).

Gezien het hardhandig optreden van de Chinese autoriteiten op dit moment ten aanzien van de Tibetanen bestaat er dan ook een reëel risico op ernstige schade.

Uit de objectieve informatie blijkt meer dan genoegzaam dat de Chinese autoriteiten buitensporig geweld gebruiken tegen mannen en vrouwen van Tibetaanse oorsprong die zij onder 'handen' krijgen. Dit vormt dan ook een schending van artikel 3 E.V.R.M. nl. verbod op foltering en onmenselijke gedragingen.

India kan niet worden beschouwd als een alternatief, Tibetanen hun bewegingsvrijheid wordt er beperkt, zij dienen te leven in toegewezen nederzettingen en in schrijnende omstandigheden, zij hebben geen rechten en slechts een tijdelijk verblijfsrecht, zij zijn overgeleverd aan de ad hoc beslissingen van de overheid en kunnen er geen vluchtelingenstatuut krijgen, ... Daarnaast worden zij blootgesteld aan ernstige discriminaties waarbij zij aan vervolging worden blootgesteld omdat zij een minderheidsgroep zijn.

De bestreden beslissing dd. 19 februari 2014 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) (stuk 1) is behept met verschillende lacunes. Er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd. Door de verwerende partij werd geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd."

4.12. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, enerzijds en wordt anderzijds gemotiveerd dat verzoeker



niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Dit zijn de determinerende motieven waarop het bestreden bevel is gesteund. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.13. De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel worden beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.14. Verzoeker begint zijn betoog met een verwijzing naar artikelen de 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet eerst worden opgemerkt dat verzoeker terecht opmerkt dat artikel 74/13 de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Verzoeker toont echter niet aan dat deze bepaling niet correct of toereikend werd omgezet, zodat hij zich ook niet meer dienstig op de directe werking van deze bepaling van de richtlijn kan beroepen.

Verzoeker vervolgt zijn betoog en stelt dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een motiveringsplicht volgt. Hierin kan verzoeker niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”* In de tekst van deze bepaling kan geen uitdrukkelijke of bijzondere motiveringsplicht voor de gemachtigde worden gelezen. Wel blijkt uit de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet dat er rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Raad als annulatierechter wel kan nagaan of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen.

Verzoeker laat evenwel na om te duiden met welke persoonlijke omstandigheden, zoals opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de gemachtigde behoorde rekening te houden. Er kan van de gemachtigde bezwaarlijk worden verwacht dat hij met persoonlijke omstandigheden rekening houdt, indien zulke elementen niet voorliggen. De Raad kan geen motiveringsgebrek vaststellen indien verzoeker niet minstens verduidelijkt welke elementen vernoemd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hij in het geding acht. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.15. In de mate dat verzoeker verwacht dat in het bestreden bevel wordt gemotiveerd omtrent artikel 3 van het EVRM, moet worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen grondslag biedt voor deze verwachting.

De Raad wijst erop dat in de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal is vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt om als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te worden erkend, noch in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn. Het bestreden bevel verwijst naar deze beslissing van de commissaris-

generaal zodat moet worden vastgesteld dat de gemachtigde op afdoende wijze rekening heeft gehouden met artikel 3 EVRM.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

4.16. Daarenboven staat voor verzoeker bij de Raad een beroepsmogelijkheid in volle rechtsmacht tegen de beslissing van de commissaris-generaal open

In zoverre verzoeker een zeer uitgebreid betoog houdt tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal, wijst de Raad erop dat het thans voorliggende annulatieberoep niet nuttig kan worden aangewend om kritiek te uiten op deze beslissing. Dergelijke kritiek kan enkel nuttig worden geuit in het kader van een beroep in volle rechtsmacht, wat verzoeker ook na onderhavig beroep heeft ingediend, maar dat werd verworpen. Lezing van het in punt 1.4. bedoelde arrest van de Raad, leert dat deze kritiek van verzoeker volledig aan bod is gekomen en dat ook het omstandig geheel aan voorgelegde rapporten en persartikels en het arrest van het EHRM die verzoekster herneemt in het kader van dit verzoekschrift in ogenschouw werden genomen. Het beroep dat bij de Raad van de State ingediend werd tegen het in punt 1.4. bedoelde arrest werd niet toelaatbaar verklaard (RvS 12 augustus 2014, nr. 10.706 (c)). Het betreft dus een definitief arrest met een recent gedane definitieve beoordeling van verzoekers kritiek geuit ten opzichte van de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker kan niet via het uiten van een grief betreffende artikel 3 EVRM – die trouwens ook, in het kader van volle rechtsmacht aangevoerd en beoordeeld werd in het in punt 1.4. bedoelde arrest van de Raad – verwachten dat de Raad in onderhavig schorsings- en annulatieberoep deze beoordeling gedaan in volle rechtsmacht nog eens overdoet. In zoverre verzoeker meent dat India niet als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, blijkt uit het in punt 1.4. bedoelde arrest dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement beginsel kan rekenen. Daardoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de vrees voor vervolging ten aanzien van dit eerste land van asiel, India, besloot de Raad in het punt 1.4. vermelde arrest dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar India, een gegrond vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij werd benadrukt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het reëel risico voor verzoeker om bij verwijdering naar China blootgesteld te worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal in zijn beslissing zeer uitdrukkelijk een niet-terugleidingsclausule ten aanzien van verzoeker heeft ingeschreven, die luidt: *“Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”* De Raad wijst er op dat onder artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering verzoeker blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

4.17. De Raad benadrukt nog dat het hem niet toekomt de bestreden beslissing te toetsen aan billijkheidsoverwegingen zodat verzoeker niet dienstig de schending kan opwerpen van het billijkheidsbeginsel. Verzoeker laat na om een concrete uitleg aangaande de schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* en het evenredigheids- en proportionaliteitsbeginsel te verschaffen, zodat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

## 5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES